

redništvo in upraviteljstvo v Ptuj
v gledališkem poslopu.

Stajerc izhaja vsaki drugi petek,
iztiran z dne naslednje nedelje.

Sestavki dobrodošli.

Članki se ne vračajo in se morajo
dostavljati do ponedeljka pred izdajo do-
datne številke vpsolati.

Štajerc.

Posamezna številka velja v Ptuj za
celo leto K 1.— s poštnino K 1.20.
Pri odjemanju več ko 10 števk pri-
meren rabat.

Cena za oznanila za:

1 stran K 32.—, $\frac{1}{2}$ strani K 16.—
 $\frac{1}{4}$ strani K 8.—, $\frac{1}{8}$ strani K 4.—
 $\frac{1}{16}$ strani K 2.—, $\frac{1}{32}$ strani K 1.—
Pri večkratnem oznanilu posebno zni-
žana cena.

ev. 23.

V Ptuj v nedeljo dne 17. novembra 1901.

II. letnik.

Kmetje pozor!

Kdor se hoče naročiti na „Štajerca“
za celo prihodnje leto 1902, in nam z naro-
čnim ob enem tudi pošlje celo naročnino
v znesku 1 krono 20 vin. dobival bode letos
novega leta naš časnik **zastonj**.

Na boj!

Deželnozborske volitve stojijo na Štajerskem skoraj
na vratih. Meseca marca ali aprila prihodnjega leta
bode se ta špektakel pričel. Takrat bodejo se gos-
podarji doktori zopet spomnili, da je naš ljubljani cesar
kmetom dal volilno pravico. Oni bodejo obuli
pet visoke škornje in zlezli zdihovaje iz svojih ele-
mentnih stanovanj in svojih toplih pisarn ter vandrili
umazanih potih od kraja do kraja, kmetom nje-
vo srečo in rešitev oznanjevat, za katere so celih
st let plodonosno (?) delovali.

Prva spoved.

Tako hudih časov še dvanajstletni Burkelčev
ni doživel kakor pri prvi spovedi.

Prav za prav bi bil moral že davno sprazniti
svoje, v katerem je svoje hudobije shranjeval, pa kaj
če, ako so bili gospod sitni in mu niso prej ho-
le olajšati težkega bremena. Zmerom so našli kak
govor: v devetem letu je še premalo krščanskega
znanja, v desetem se ni dobro spovednih molitvic
učil in v jednajstem letu sta si bila bojda s kate-
kizmom v veliki jezi. In tako je prišlo, da je smel
spovedi še le tedaj ko je bila mera že do vrha polna.

Njegova pobožna in skrbna mati mu je kupila v ne-
množju jutraj v konzumnem društvu papirja in svinčnik
za 1 krajcar.

„Peter“, rekla je, ko je prišla od maše domov.
„Peter, sem k mizi se vsedi! Tu imaš papir — mislim,
da bo dosti — in zdaj lepo premišljuj, kaj si v
svojem življenju slabega storil; spomni se na velike
male grehe, da bodeš danes večerko tvojo prvo
spoved pošteno opravil. Vse si lepo zapiši, da na kaj
pozabiš.“

Tokrat bo tem gospodom težko šlo dopačenje
kmečkih volilcev pridobiti, kajti kakšne uspehe naj
poslanec seboj prinese, ako se on v deželnem zboru
niti prikazal ni, ako glas, kateri bi za kmečke koristi
mogel zadoneti v Gradci, se je isti samo vedno v
Mariboru, Celju in Ptuj ali v drugih krajih pri so-
diščih slišal, kadar se je za tožbe ali pravde ali
rubežni šlo. Ako kmet izroči doktorju kakšno pravdo,
tako zahteva on, da doktor tožbo tudi vložil in ga
potem pri sodnji z lepim govorom zastopa. Tudi
poslanec so kmetje izročili važno pravdo, boj za
svoje pravice, za svoj obstanek in za osodo svojih
otrok.

In ako ti gospodje še tako lepo govorijo in še
tako grozno psujejo, bodejo kmetje z glavami zmaje-
vali in rekli: Kaj nam pomaga, ako nam dr. Jurtela
ali kateri drugi toliko obljubuje, on 6 let ni svoje
roke ganil in v prihodnjih šestih letih tudi nič na-
pravi ne bo. Oj! ko bi mi imeli samo enega pos-
lanca, kateremu bi se ravno tako slabo godilo kakor

Rahlo je šla potem v kuhinjo, kjer je opravljala
svoje navadno delo, pa danes vse bolj tiho, da bi ne
motila Petra, ki je v hiši kosmato vest krtačil.

In Peter je sedel za mizo, ali bolje rečeno, on
je visel na stolovnem robu. Božal je beli papir, grizel
svinčnik, in kadar se je spomnil na kako posebno
težko kladu, segel si je z umazanimi prsti v lase, ki
so mu stali na glavi ko škop na razdrapani strehi.

Včasih je tudi po bliskovo potegnil z roko po
mizi, seveda nikoli zastonj. Vsakokrat je izvil
izmed prstov eno ali več muh, katerim je danes — pred
spovedjo mora človek že bolj usmiljen biti — samo
glave zdrobil.

Ko se je tako v par let svojega življenja zamislil,
postalo mu je vroče, da mu je „švic“ stopil na čelo.
Pa tudi ni bilo kaj malega, naj so mu take lumpa-
rije stopile pred oči, da mu je slabo postajalo.

A zraven tega je še stara, zaprašena ura na
steni pravila: čak — čak, čak — čak!

Najbolj ga je pekla vest zavoljo šekaste farovške
mačke. Pred pol letom jo je na tihem ubil in mrtvo
truplo v kurnik obesil. Potem je za bezgovim grmom
čakal, dokler ni kuharica kurom jesti prinesla. Uj!

nam, bi on gotovo celih 12 let ne čakal mirno, dokler bi ljubi Bog bolje ne ustvaril.

Ako pa doktori vidijo, da so kmetje ž njimi nezadovoljni, potem bodejo, kakor so to iz svojih kancelij navajeni, prišli z grožnjami. Rekli bodo: Ako vi ne volite mene, potem vam bode posojilnica vrat zadrnila, in našel se bode tudi kak gospod duhoven, ki bo rekel: In vi prišli bodete v pekel!

In tako bodejo kmetje volili zopet svoje največje sovražnike!

Ne, ljubi kmetje, tega ne bode storili! Sponještajerski kmet postal je v zadnjem času moški. On se ne boji več razgrajanja kakih advokatorskih piscev in si ne pusti od gospodov duhovnov nič zapovedovati, ako je svojo dolžnost kot dober katolik izpolnil. Kmet bode boj z doktori sprejel in gospodje doktori bodejo s strahom spoznali, da so kandidati iz kmetov bolj izkušeni in modri, kakor oni gospodje ki se sami k pametnim prištevajo, ker so 12 let hlače po šolskih klopih trgali. Po celem Spodnjem Štajerju nastopili bodejo kmečki kandidati in — bodejo izvoljeni.

Vojna v Južni Afriki.

Buri so izvojevali veliko zmago! Kitchener sam poroča takole: Kolona Polkovnika Barterja je rešila kolono Bensona, katero je pri Berkenlaagte napadlo okoli 1000 Burov. Angleži so izgubili polkovnika Bensona, 8 častnikov in 58 mož. ki so vsi padli, 13 častnikov 156 mož je bilo ranjenih. Buri so vzeli tudi dva topa ter se umaknili proti vshodu. — Kitchener priznava torej sam, da so imeli Angleži v tej bitki samo ubitih in ranjenih nad 200. Koliko je bilo ujetih, tega Kitchener sploh ne pove. Gotovo pa je, da

kako kisto in jezno lice je napravila mogočna gospodova gospodinja z veliko bradavico na nosu — brr! še danes je Petra prijetno streslo.

Jeseniku gajžlo ukradel — Koklnozemu hlapcu dva polna žaklja prerezal, — materi s slamo mleko iz latvic pil, — tako je pisal.

Še včeraj je poskušal s slamo. Dobra je bila ta iznajdba, ker tako se smetana (vrhnja) ni načela; zato je mati že dalje časa mislila na copernijo in je hotela dati mlečnico izžegnati.

Ej, Burkelčev Peter, ta vam je bil pravo seme!

Še le, ko je napisal nekaj čez 30 faloterij, šlo je delo bolj počasi, in kakor ima vse svoj konec, tako ga je tudi njegov register grehov imel. Nato je vse šestkrat prebral, da bi si lažje zapomnil in v spovednici ne obtičal. Nazadnje se je še lepo podpisal in pristavil kraj in čas. Da bi bili grehi na varnem, je papir zavil v robec ter vse vkup stlačil v žep.

Obed, obstoječ iz mastnih žganjkov in mleka, mu danes ni dišal kakor drugekrat. Mleka si že kar pogledati ni upal, ker ga je preveč spominjalo na — no na njegovo iznajdbo s slamo. Tudi si ni upal

so angleške izgube še večje, saj Kitchener navadno polovico utaji. Kitchener poroča, da je bilo burrov 1000. S tem pobija svoje lastne svoje prejšnje vesti, da se klatijo Buri le še v majhnih tolpah in neorganiziranih četah. Angleži so zopet enkrat zašli v past, in Buri so jih popolnoma pravilno in vojaško zajeli, pobili in polovili. Ta veliki poraz Angležev sploščka III. leta vojne je sila sramoten. Na Angleškem je vse prestrašeno, zlasti še zategadelj, ker je vodil zmagovite Bure menda »skorej ujeti« Botha! Angleži sedaj nimajo več optimističnih nad, da bo vojne že v kratkem konec. »Westminster Gazette« piše, da je Burrov mnogo več kot se zatrjuje. Če naj se Buri premagajo docela, bo treba še mnogo novih čet. Toda odkod vzeti jih?

Angleži pravijo sedaj, da je bil oni veliki poraz pravzaprav velik uspeh, kajti Buri so hoteli ujeti vso kolono, a to se jim ni posrečilo. Listi govoré tudi o velikih izgubah Burrov, a nobeden ne ve povedati, kolike so bile po številu te izgube. Ali ta bitka je dokazala samo dvoje; da se Angleži niso v vojni, ki traja že tretje leto, prav ničesar naučili in da se dajo še vedno kakor neumne ovce presenečati in zvabljeti, v past, ter da so burske čete še vedno močne, agresivne in izborna izvežbane. Angleški listi pišejo šele danes, da bo treba strategijo vendar-le izpremeniti! Buri so blizu Kapstadta napadli velik konjski hlev ter odvedli Angležem več 1000 konj. General Delarey je 29. oktobra v okolici Rustenburga napadel angleški transport ter vzel vozove s streljivom in puškami. »Reynolds Newspaper« dokazuje, da so izgubili Buri doslej že nad 300.000 mož (torej 28000 mož več kot je znašalo vse moško bursko ljudstvo in 240000 mož več kot je bilo odraslih Burrov borilcev!) »Morning Leader« je soštel ujete ovce, vole in konje, a je soštevjanje opustil, ko se je izkazalo, da presegajo šte-

materi v lice pogledati, saj je nosil v aržetu črno na belem, da je ničvreden fant.

»Imaš kaj velikih grehov?“ vprašala ga je mati. Seveda ni Peter nič odgovoril.

Po jedi jo je tiho potegnil v šolo, odkoder je potem g. učitelj vse otroke skupaj v cerkev peljal.

Spovednik jih je že čakal. Jeden drobiž za drugim je zgrevano in boječe stopil v spovednico, a vsak je spet korajžno iz nje odšel.

Prišla je tudi vrsta na muhastega Petra. Zato mu je vroče postajalo in moral se je večkrat obrisati; kolena so se mu tresla, srce mu je strašansko močno bilo, in kar zazibal se je v spovednico. Že je gospod župnik odprl okence in mu mignil, naj začne. On pa je iskal in iskal papir na katerem je imel svoje grehe zapisane. Zavoljo tega je postal duhovnik nepotrpežljiv. Peter, rudeč ko kuhan rak, je iskal po vsih aržetih, stresal svoj robec sem in tja ter nazadnje z jokajočim glasom povedal: »Jaz sem svoje grehe zgubil!“

No, usmiljen spovednik mu je ljubeznjivo pomagal. In ubogi grešnik je najprej boječe in počasi povedal tisto pripovedko o šekasti mački, potem je privlekel Jesenikovo gajžlo in prerezana žaklja in potem je

vilke milijone! Tako sami angleški listi konstatujejo, da so poročila z bojišča smešno lažnjiva.

General Botha je sporočil Kitchenerju, da bo dal odslej nanalje za vsakega ustreljenega Bura ustreliti angleškega častnika. Končno se poroča, da sta v bitki z Bensonom bila zadeta dva burska poveljnika: Oppermann je bil ubit, Kristijan Botha pa ranjen. Angleški kralj je pri sprejemu iz Avstralije vrnivšega se prestolonaslednika dejal, da vsak dan moli za mir. Molitev kralja Angliji pač ne pomore iz vedno večjih blamaž. Pomagalo pa bi, ako bi kralj poslal Chamberlainu, ki se v tej vojni bogati, plavo polo, to je, da bi ga penzioniral. Tudi državni zakladni kancelar Hicks-Beach je dejal, da je vlada pripravljena skleniti časten in pameten mir.

Angleški listi so raztrosili vest, da ravna Buri z ujetniki neusmiljeno, kruto. Transvaalski poslanik v Bruslju pa je ti dni konstatiral, da Angleži lažejo, kajti Buri ravna z ujetniki prav nalašč lepo in milo. Laž se je raznesla zato, da bi se vojaštvo poslej iz strahu manje naglo udajalo kot doslej, da bi se vojaštvo borilo iz trepetu pred krutostmi Burov od sedaj nadalje obupnejše, vztrajnejše. Strah pred mukami in smrtjo naj nadomestita angleškemu vojaštvo pogum in navdušenje! Prisiljenost pa ni nikjer dobra, najslabša pa je v vojni. Angleški vojaki n. pr. mečejo patrone proč kadar so jim pretežki. Vsak vojak dobi po 300 patron. Ker pa je menda vsak že naprej pripravljen na poraz, pomeče nekaj patron proč, da more lažje — bežati: Kafri in Buri so našli že ogromno množino angleških patron. Vsi Buri skoraj so oboroženi z angleškimi puškami in jahajo na konjih, kateri so vzeli Angležem. »Matin« ceni število Burov na bojiščih na 27000 mož; vsi so pogumni in polni upanja na končno zmago, ker poznajo deželo ter jim ne

manjka ničesar. V angleški vojski je mnogo nezadovoljnejšev in Holandci v Kaplandiji so vsi na ztrani Burov.

Razne stvari.

Ljubi gospod Jonas, urednik „Fihposa“ v Mariboru! V zadnjem „Fihposu“ praviš, da je „Štajercu“ zmanjkalo sape. Oh, ne bodi vendar tako otročji. Tako govoričijo otroci, ki jim še srajčica iz hlačic gleda. Ti zahtevaš od nas, da bi ti mi povedali imena slovenskih trgovcev, ki so pomagali ustanoviti „Štajerca“. Vendar ljubi Jonas, spomni se malo nazaj, (saj možgane vendar imaš) na številko 12 „Štajerca“, ko smo te prosili, da bi nam odgovoril in povedal, kateri so tisti trgovci v Ptuj ali drugod, ki pravijo kmetom s sladkimi besedami: „Stric, kaj pa bo dobrega?“ in si pisal „drugače pa nam za hrbtno osle kažejo in nas imenujejo ‚bindišer trotl‘“. — Mi smo na to odgovorili sledeče: „Ako pa nam g. Jonas imena tistih trgovcev ne imenuje; potem je on sam sovražnik kmetskega stanu, lažnik in slepar. „Gospodarček“! ven torej z imeni kmečkih sovražnikov.“ Glej, glej gospodek Jonas! Pet mesecev je že od takrat preteklo in ti si še zmirom odgovora dolžen. Kakor hitro boš nam tiste trgovce naznanil, bomo ti tudi mi naznanili tiste slovenske trgovce, ki so pomagali „Štajerca“ ustanoviti. Zraven bomo pa povedali tudi tiste slovenske trgovce, ki so s „Štajercem“ stokrat bolj zadovoljni, kakor s „Fihposom“. Toraj le korajžno na dan. — To je enkrat ena budalost, ki si jo v zadnji številki stril, druge so pa tudi toliko neumne, da se nam smili črnila, kaj o njih pisati. Toraj preje plačaj dolg, potem ti pa radovoljno zopet posvetimo.

Iz Ptujске gore. Trmoglavnost g. župnika zmiraj

hitro cel svoj register zropotal. Na ničesar ni pozabil, saj so bile to samo bolj — imenitne reči.

G. župnik pa še ni bil posebno hud. Zavoljo mačke svoje gospodinje je samo vprašal, če je ni poprej martral, in ko je Peter odgovoril da ne, ni črnil besedice več o njej. Petru se je še celo zdelo, da se je spovednik malo nasmejal.

Spoved je srečno končana, mislil si je Peter, ki je po molitvah, katere je za pokoro dobil, vesel iz mračne cerkve stopil. Tako lušno se mu je zdelo, da je pri farovžu kar odskočil.

Pa glej ga šmenta! Njegove noge še se niso dotaknile ceste, že ga je zgrabila močna kuharica in ga je vlekla v drvarnico. Njene oči so se svetile kakor pisanemu gadu. V drvarnici je pobrala drobno drvo in z vso močjo nabijala po Petru. „Tako ti si bil! Ti si mojo šekasto mačko ubil! Čak ti bom že pokazala!“ je vpila. Tudi Peter se je drl, da so se kokoši pred pojato prestrašile in zbežale. Tulil je: „Nikol več ne bom. Res ne bom nikol več!“

Vendar je enkrat vrgla drvo na kup, fanta pa iz drvarnice. Ko se je od tla pobiral, da bi hitro zopet pete odnesel, oglasi se na strehi — kakor bi

ga hotela jeziti rujava mačka. A Peter danes ni mislil na ubijanje, ampak je hitro zbežal. Že prej je farovski kuharici večkrat rekel, stara copernica, zdaj pa bi bil še prisegel, de je res s hudičem v zvezi.

Doma ga je mati že pred vratmi čakala. Roke je držala zadaj, kakor bi imela nekaj skritega kar ni treba vsakemu človeku videti.

„Tako, fant, si tu!“ pozdravi ga mati ostro. „Pojdi z menoj v hišo!“ Notri se je prikazala — šiba. „Čaj mrcina, ti bom že s palico pregnala tvoje lumparije s slamo!“ In jezno ga je začela mlatiti. Kuharica ga je tolkla največ po hrbtnu, mati pa se je pomaknila malo nižje. Prav skrbno in dobro je opravila svojo delo, to se mora pač reči.

Po teh dveh hudih nevihtah, polnih groma in bliska, že Peter ni več vedel, ali še živi, ali je že mrtev. Skozi zadnja vrata je zlezal na travnik in se vlegel čisto pri plotu v mehko travo. Čutil je kaj mu bo dobro djalo. In res, mokra in hladna celina ga je lepo hladila in zato je tudi hitro zaspal, čeravno je bil pošteno potolčen.

A hudo trganje v glavi ga je hitro zbudilo. Toda to trganje ni nastalo od prehlajenja, ampak je imelo

bolj raste in skoraj bode sposoben, da se nekam pošlje. Pred kratkim prosil je neki c. kr. žandarmerijski postajni vodja za samski list za svojo vesto in sicer v nemškem ali slovenskem jeziku, ker to c. kr. žandarmerijsko nadpoveljstvo tirja. G. župnik trdil je trdoglavno, da taka pisma morajo biti lé v latinskem jeziku pisana, in da se je on veliko več učil kakor žandarmi in da svet še ne ve, kaj da on vse zna. Še le vsled pritožbe na škofijstvo se je trda glava župnika omehčala! — Gospod župnik! okolščine so tukaj slovenske in nemške, ne pa „lateiniš“. Lateiniš bodite Vi le pri bokalu sladkega vinca.

Nesreče. Od Sv. Bolfenka se nam poroča: Dne 29. oktobra igrala sta se dva šolarja na paši v Ternovci z velikim votlim kletnim ključem, katerega sta nabila s smodnikom in ga potem užgala z žveplenko, da se je sprožil. Pri tem je enemu dečku, z imenom Brumen, raztrgalo roko in so ga zategadel mogli prepeljati v ptujsko bolnišnico. — V Stogoncih prišel je poldrugoletni deček Jere Galun v kuhinjo in v tem trenutku, ko ni nikdo na njega pazil, k neki posodi, v kateri se je nahajal krop in to prevrnil na sebe. Od vrele vode poparjen, dobil je tako težke opekline, da je par ur na to umrl.

Ogenj. 18. oktobra pogorela je hiša in gospodarsko poslopje g. Martina Čeha pri Sv. Marku pri Ptuj. Ker v poslopju ni nikdo stanoval, se sumi, da je kdo zažgal iz hudobije.

Najdeno mrtvo truplo. 5. novembra našli so v turniškem grajščinskem gozdu žensko truplo, katero je vsaj pol leta že tam ležalo. Četudi je to truplo že jako zgnjito, kažejo vendar gotova znamenja, da se je tu zgodil zločin.

„Pozor, dravski poljanci!“ S tem napisom se je zadnji smrdljivi „Fihpos“ zagnal nad „Štajerca“ in pravi, da smo vas pred celim svetom osramotili.

čisto drug vzrok. Suhi in slepi сосед Jesenik je že iskal tata svoje gajžle. Ko je gledal okoli hiše, zapazil ga je za plotom. Tiho je šel tja, pokleknil, potisnil tenke koščene roke med late in je dobro prijel Petrove velike uhlje. Ko je že močno držal, začel je na obeh straneh pridno vlačiti. To trganje je Peter občutil. Ker je videl soseda na drugi strani plota, vedel je hitro, zakaj in kako? Jesenik ni nič govoril, le grozno je gledal, in Petru se je zdelo, da hoče njegovo debelo, okroglo glavo skozi luknjo med latami potegniti. Čez nekaj časa je vendarle stegnil svoje trde prste, med katerimi je ostalo vse polno lasi. Petrova ušesa pa so postala otekla in sivkasto rudeča kakor puranov greben.

Drugo jutro se je komaj v cerkev privlekel, tako okorno in boleče je bilo njegovo truplo. In kar mešalo se mu je — zdaj je mislil, da čuti sosedove kremplje zdaj se mu je zopet zdelo, da padajo po njem hudi udarci farovške kuharice.

Po maši je hitel domu, kako hitro je le mogel. Počasi se je zopet začel veseliti življenja, ker je vedel, da ga danes doma ne čaka šiba, ampak kofe in bider (guglhupf) z velikimi cibebami.

Besede je ta lopovi nesramnež take navedel, kakoršnih je le on zmožen in ki se jih sramuje vsaka baraba. Besede, katere smo mi v zadnjem našem listu omenili, vedo naši čitatelji dobro, da so bile namenjene le v korist dravskim poljancem in je popolnoma prav, če se je tam ustanovila nabiralna pošta in ces kr. žandarmerijska postaja, da bodejo ljudje imeli mir in svoje poštné pošiljatve ugodnejše dobivali. To je ravno tako, kakor bi mi rekli: v Mariboru se je ustanovila žandarmerijska postaja, da ne bodejo uzmoviči in drugi taki malopridneži hudobij uganjali. Na tak način bi tudi vsi Mariboržani in seveda tudi „Fihpos“ mislil, da je zato on tat, ubijalec itd. Če se toraj „Fihpos“ takega zlikovca misli — slobodno mu. — Dragi poljanci, s Fihposom pa kar na gnoj, ali ga pa zažgite, kakor to delajo ž njim tudi po drugod.

Iz Vuhreda pri Marnbergu. Dragi „Štajerc“! Ker od vseh krajev prinašaš podučne, koristne stvari, sprejmi tudi od našega kraja par vrstic. Mi vuherčani živimo ob nemško-slovenski meji složno in prebiramo razne časnike, posebno kaj radi posežemo po vrlem „Štajercu“. Že precejšno število nas je na tebe naročenih, pa nas bo v kratkem še več, kateri pa še ni naročnik, pa si ta list sposodi in ga prebira z veseljem. Nekdo mi je pravil, da se „Fihpos“ jako jezi čez „Štajercev“ kmetski program in da se za to, kar „Štajerc“ sedaj zahteva, Fihposovci že 50 let prizadevajo doseči itd. Dragi bralec, morbiti ti ni znano, za katero stranko se „oča Gospodar“ že 35 let poganja. To ti hočem povedati, da se je on poganjal, ne za kmete, ampak delal in pomagal na to, da so uradniki in duhovniki višje mastne državne plače dobili, katerih poprej niso imeli in da so posestniki, kmetje dobili tako visoke državne štibre, da so celo na nič prišli. To so tisti zlati gradovi in dežele,

Tri sto medvedov! Komaj kakih 20 metrov pred hišo ga ustavi Koklnov hlapec.

„Brez zamere! Samo za malo časa“ je prijazno rekel, ga položil čez levo koleno in mu jih je z obrnjenim gajžjakom nalagal kakor je mogel. Morate si misliti, da hlapec, ki je že par frakelnov hudičevega oleja spravil pod streho, ni solil slabih klobas. In zraven je štel 1—2, 1—2, — ker Koklnov furman je prej tudi cesarja služil.

Jokajoč je prišel Peter domu. Vkljub vsem bolečinam je pojedel ves kofe in bider. Le vsesti se ni hotel, čeravno ga je mati k temu ljubeznivo vabila.

Čez par dni so se ušesa zopet zmanjšala, in klobase ena za drugo zginile. Petru se je zopet povrnila pamet in ni mu bilo težko pogruntati, da je vsemu njegovemu trpljenju bil kriv njegov register grehov.

Njegov najhujši sovražnik, puklasti Kobacov Tonče je v cerkvi za njim stal in je tiho pobral papir, katerega je Peter pri prebrisanju zgubil, in koj po spovedi je šel od hiše do hiše, Petrove lumparije raznašat. Za pričo je povsod pokazal list s podpisom.

Ljudje pravijo, da je bojda Peter pozneje velik del dobljenih klobas Tončku dal in mu pri tem

ki smo jih dobili, po katerih se med in mleko cedi, v katerih pa ti gospodje gospodarijo, nam pa mesec v vodi kažejo, katerega itak na nebu vidimo in nas kmete in sploh Slovence brijejo.

S pozdravom vaš P. S.

Nesreča. Ogljenčev kisik, ki se razvija pri novem vinu, je umoril te dni pri Sv. Juriju ob Pesnici viničarico Reiter. Njen mož je šel v klet pogledat k moštu, a ogljenčev kisik ga je omamil, da je obležal v kleti. Žena ga je šla iskat, ker ga predolgo ni bilo nazaj; ko pa je prišla v klet, jo je kisik zadušil, da je obležala mrtva. Došli ljudje so pa moža rešili še živega iz kleti.

Otrok zgorel. V Draženbergu pri Sv. Ani na Krembergu se je nekemu šestletnemu otroku, sedečemu pri ognju, vžgala obleka, in kmalu je bil ves v plamenu. Mati je šla medtem po vodo k studencu. Otrok je umrl vsled hudih opeklin.

Cenjene naše dopisovalce uljudno prosimo, da nam svoje dopise pošljejo vselej do torka pred izdajo lista, ker pozneje došle zamoremo še le za drugo številko porabiti.

Zunanje novice.

Z glavo pod pazduho je prišel na policijsko stražo v Parizu neki mož Marcell Nonneville, toda glava pod pazduho je bila iz lepenke (popendekla) grlo pa je bilo rudeče pobarvano. Na svojem grlu je imel enako barvo. Komisarju pa je pripovedoval, da ga je povozil voz ter mu odbil glavo. Komisar je hotel blaznika pomiriti ter mu je prijateljsko svetoval, naj gre k zdravniku ter si pusti odbito glavo nastaviti na svojo truplo. „Pač bi bil norc“, je dejal mož z glavo pod pazduho, „to bom raje hodil brez glave, vsaj me ne

hrbet čisto zravnal, za kar bi mu moral prav za prav še hvaležen biti.

Če bode Peter zopet kakšno tako naštimal, da se bo splačalo prijeti za pero, bode Vam dragi bralci, to hitro naznanil Vaš udani Vošči-ga.

Kmet in konzumni direktor pred sodnijo.

Bilo je v nekem malem trgu na Kranjskem, kjer že ima skoro vsak kaplan svojo konzumno društvo. Tudi v tem trgu ga ni manjkalo, zakaj le neki, saj ima mladi duhovni gospod dosti časa za špeh rezati, dekletam tihelce in furtohe primerjati, sklobudrano vino točiti itd. V to konzumno društvo je prinesel ubog kmetič 10 kil masla na prodaj. Prvi komi, ki je poštenega kmeta prav dobro poznal, je maslo kar vzel, ker mu je povedal, da je dobro zvagano. Kaplan pa tega ni pustil in je zapovedal, da se mora maslo zvagati. Pri vaganju so pa našli, da ima maslo komaj 9 kil. Zato so kmeta zavoljo goljufije sodniji naznanili. On je sicer vse svetnike na pomoč klical, a to

bo kdaj bolela, zobje pa tudi ne.“ Mož so slednjič vtaknili v blaznico.

Zamena žen. Iz Lutona dohaja čudna vest, da sta si ondi zamenjala dva prijatelja svoji ženi ter sta z mešetarijo docela zadovoljna. Enako se je baje dogodilo na Ruskem. Neki mlad kmetič je zamenjal svojo mlado, lepo ženko za starejšo ženko svojega soseda, toda s tem pogojem, da vzame obenem v hišo tudi taščo. Po kratkem času pa je prišel ta kmetič ves zmučen k prvemu, ter ga prosil, naj se pogodba razveljavi, ker je baje hudič v primeri s taščo še prav pohlevna stvarica. Toda prvi kmetič jo je že dovolj poznal ter se je zadovoljil raje s starejšim babšetom le da se reši tašče.

Maček dedič. V Amiensu je umrla bogata vdova ter je svoje premoženje oporočila „svojemu dragemu“ mačku, ki ga je imenovala Cadet Roussel. Oporočeno je bilo 300 frankov na leto za njegovo hrano, 100 frankov za zdravnika, ki je imel vdovinega „srčka“ oskrbovati v bolezni, 100 frankov za zdravila in šele po mačkovi smrti naj vse podeduje otroška mestna bolnica. Toda francoska postava ne pripozna, da smejo podedovati tudi živali. Živinozdravnik tedaj zaman čaka na svojo plačo, otroška bolnica ne mora podedovati, ker še maček živi, in ako se ta presneta zadeva ne bo kmalu rešila ugodno, bo moral uboga para maček-dedič poginiti od lakote.

Preveč blagoslova. Gospa Ormsboyova v Chicagu je rodila te dni četverke in sicer tri fantičke in eno dekletce. Otroci so majhni, vendar popolnoma razviti. Gospa O. je rodila prej dvakrat dvojčke, enkrat pa trojčke. Troje otrok je rodila posamezno tako da ima tekom 9 let 15 gnezdačev v rodbinskem gnezdecu. Oče je baje nevoljen nad tolikim blagoslovom.

Dolar za poljub. Porotniki v Sheloigonu v Ohio so prisodili gospodični Bouskoni 500 dolarjev, katere

mu ni nič pomagalo, moral je pred sodnika. Začelo se je izpraševanje. „Je to maslo vašo?“ vpraša sodnik. „Koliko pa ste rekli, da ga je?“ vpraša dalje. Obtoženec pove, da 10 kil. Sodnik se zdaj obregne: „Toraj, vi ste hoteli goljufati, ker maslo še poštenih 9 kil nima! Ali ni to nesramna goljufija?“ — „Jaz sem mislil, da ga je pošteno 10 kil; čé sem se pa pri vagi zmotil, nisem jaz tega kriv,“ opravičuje se kmet. „No, kako pa bi bilo to mogoče?“ vpraša zopet sodnik. — „Vidite, častiti gospod, to je bilo tako: „Jaz imam doma dobro vago, še le lani sem jo kupil, pa gviht so mi otroci nekam spravili. Da bi me v konzumû ne mogli goljufati, sem tam kupil 5 kil soli, 3 kile rajža in svoji stari za jutrajšnji god 1 kilo kofeja in 1 kilo cukra. Vse te reči s papirjem vred sem namesto gvihta na vago djal, in moje maslo je še malo več vagalo. Če hočete vam vse kupljene reči sem prinesem, ker jih še nisem načel. — Lahko si mislite, kako sta načelnik konzumnega društva t. j. kaplan in prvi komi pri teh kmetovih besedah nos pobesila. Sodnijski pisar je potem okoli pravil, da sta z gerihta s pol klaftre dolgim nosom odšla.

Ni vse zlato kar se sveti.